Op weg naar een duurzamer huishouden liepen we de Intratuin binnen. "We moeten een compostton hebben.", had mijn vrouw even eerder op deze koopzondag vanuit de tuin geroepen. Wetend dat we ter ere van ons nieuwe huis veel tegoedbonnen hadden gekregen had ik "Is goed!" terug geroepen.. De tuin wordt binnenkort onder handen genomen en daarop moet een voorbereiding getroffen worden. Al eerder had ik mij verbaasd over wat er uit de tuin tevoorschijn was gekomen aan onkruid en bouwmateriaal. Om van de brokken beton en cement nog maar te zwijgen. Op het recyclestation was het sowieso een drukte van belang, zie dit filmpje . Ik dacht dat het meeste met Koninginnedag wel via de vrijmarkten de deur uit was, maar in onze stad lijkt de berg afval onuitputtelijk.

Om het leed iets te verzachten gaan wij over op eigen compost. Met een stapel bonnen brandend in ons zak pakken we een karretje en gaan de winkel in. Mijn oog valt op een hele lange meneer van een jaar of vijftig die een meter of tien voorsprong op ons heeft. Het is niet zozeer zijn lengte die opvalt, als wel zijn enorme iets met knipperende lampjes wat tegen zijn oor is bevestigd. Ook gedraagt de man zich anders dan de andere mannen die helemaal geen zin hebben om hier nu met hun vrouw te zijn. Hij kijkt gewichtig. Scant de omgeving. Hij lijkt in functie. "Loop je dan voor lul", zeg ik tegen mijn vrouw, al knikkend in zijn richting.

Maar mijn vrouw ben ik al kwijt. Ik spreek een volslagen vreemde mevrouw aan, die er niets van vindt. "Een nieuw record... binnen 12 seconden zijn we elkaar al kwijt", mompel ik tegen mezelf. Vrouwlief heeft alleen maar belangstelling voor de tomatenplantjes, na een meter of wat na de ingang, merk ik later wanneer ze me dolblij met twee bakjes tegemoet komt. "Géle tomaten, die hadden we nog niet." Leuk, maar ik heb even aandacht voor die meneer. Dichterbij gekomen zie ik ook een display op de iets met knipperende lampjes. Een Iets met KL&D noem ik het maar even. "Heb je niet veel aan, een display op je oor. Lastig kijken, niet?", hoor ik mezelf ineens eruit flappen.

Maar meneer is voldoende belangrijk en negeert terecht mijn commentaar. Waarom moet deze man met zo'n enorme Iets met KL&D aan zijn oor lopen. Ik herken er een oortje in waarmee hij draadloos in contact staat met zijn mobieltje. Verwacht hij een belangrijk telefoontje. En als dat telefoontje van belang dat plaatsgrijpt, ja dan moet je ook niet op zoek moeten naar je mobieltje. Die kan wel in je linker zak zitten, maar op de momenten die tellen zal je altijd zien dat ie in je rechter zit! En dan neem je misschien wel drie seconden later je telefoon aan. Nu is er de zekerheid van het oortje, zeg maar gerust: van het oor. Gedurende onze toer door de Intratuin komen we de man nog een aantal keer tegen.

De lampjes nog de display geven mij geen reden tot paniek, de man zelf is steeds op zijn post. Bij de kassa zie ik dat de man van zijn vrouw moet afrekenen. Hij betaalt met een glimmend pasje die in twee, drie resolute bewegingen in zijn binnenzak verdwijnt. Gedurende die handeling is de man vier seconde onbereikbaar omdat zijn Iets met KL&D een ietsjes van zijn plek geraakt. Na herstel met korte test middels het drukken op een knopje en het onvermijdelijke "Test, één twee" is dit euvel verholpen. Mijn vrouw en ik kunnen met een gerust gevoel naar huis om de compost ton te plaatsen en om een paar maandjes te wachten op de gele tomaten.En als het een paar seconden langer duurt is het ook goed.